

dens Bestemmelser netop alene givne med Domstolene for Øje. Administrationens Benaadningsret er noget, som slet ikke paa-virktes af disse Love. Hvis Benaadningsmagten eftergiver eller omsætter en Straf, er det ganske uafhængigt af disse Bestemmelser.

Det ærede Medlem for Københavns 3die Valgkreds (Alfred Christensen) gjorde en Bemærkning med Hensyn til § 13 2det Stykke, men dette Stykke indeholder ikke en Forandring af den tidligere Lov, det er blot en Ombytning. Den tilsvarende Bestemmelse fandtes i den gamle Lovs § 2, 3die Stykke. Det der er sket ved § 13, er kun, at den tilsvarende Regel er bleven gjort anvendelig for Provinsernes Vedkommende. Det var kun en Lapsus, en Forglemmelse i den sidste Lov, som nu er berigtiget ved Bestemmelsen om Fuldbyrkelse af Straf af Fængsel paa sædvanlig Fangekost i indtil 20 Dage. Det var en Fejl ved Loven af 1863, at der af Afdelingsdommeren kun kunde idømmes Tvangsarbejde i indtil 30 Dage. Man havde ligefrem glemt Fængsel paa sædvanlig Fangekost, og det blev i 1905 rettet for Københavns Vedkommende, men man glemte for Provinsernes Vedkommende den tilsvarende Rettelse, som nu har fundet Sted.

Med Hensyn til § 15, 2det Stykke, mente det ærede Medlem fra Frederiksberg (Ellinger), at den kunde være i Strid med Grundloven. Men „Børn“ i § 15, 2det Stykke, omfatter i og for sig alle Personer indtil 18 Aar, saa derved kommer ingen Modsigelse med Grundloven frem, thi de kunne faa strengere Straffe. „Lovovertrædelser“, staar der i første Stykke, „af Børn, der endnu ikke have fyldt 14 Aar, straffes ikke“, men det, der staar i andet Stykke, angaar Børns Lovovertrædelser i Almindelighed, med Undtagelse af de straffefri selvfølgelig, thi dem kan der aldrig være Tale om at anvende Varetægtsarrest overfor, men altsaa Børn mellem 14 og 18 Aar. Overfor dem maa der heller ikke anvendes Varetægtsarrest, medmindre man ikke paa anden Maade kan sikre sig deres Tilstedeværelse. Saaledes skal det forstaaes.

Med Hensyn til § 19 er det meget rigtigt, at Paragraffen muligvis kunde undgaas, da den har været ubenyttet. Men jeg skal gøre opmærksom paa, at det ærede Medlem for Københavns 3die Valgkreds (Alfred Christensen) rettede netop en Forespørgsel til mig, om det ikke var farligt, at en Afdelingsdommer havde en selvstændig dømmende Myndighed. Denne Bestemmelse i § 19 blev netop føjet ind i 1905 som en Ventil, at selv om Sagen var

afgjort endelig ved en Dom af et saadant Kriminalkammer, havde Ministeriet dog Adgang til at faa den bragt frem igen. Det viser sig altsaa netop, at Anskuelserne endnu gaa ud paa at bibeholde en saadan Sikkerhedsventil, som dette kan kaldes.

Med Hensyn til § 20 spørger det ærede Medlem fra Frederiksberg (Ellinger), om det ikke var nødvendigt mellem Ordené „foregaaende“ og „Vandel“ at indskyde Ordet: god eller: lastefri, hvad det nu skulde være. Men det er ganske overflødig. Thi det er ganske givet, at ingen Domstol nogen Sinde vil anse det som en formildende Omstændighed, at vedkommende havde en daarlig Vandel i Forvejen. Dernæst har Ordet ogsaa vundet fuldständig Hjemmel, idet Bestemmelsen er afskrevet uforandret fra Straffelovens § 57, hvor man har akkurat de samme Ord, saa det er noget, der fuldstændigt har fæstnet sig.

Dernæst kom det ærede Medlem fra Frederiksberg (Ellinger) ind paa et Par Spørgsmaal, som ganske naturligt kunde rejses i Forbindelse med Loven, men som ikke direkte vedrøre den, idet det ærede Medlem omtalte, at Loven har haft den Følge, at Fængslerne ere blevene mere benyttede. Det er jo ogsaa rigtigt, thi i gamle Dage blev Fængselsstraf væsentligt afsonet med Fængsel paa Vand og Brød, medens der nu i Stedet for gives Fængsel paa sædvanlig Fangekost, der afsones i 4 Gange saa lang Tid, og ergo lægges der i saa meget længere Tid Beslag paa Fængslerne, det kan ikke undgaas. Det er meget muligt, at det kunde føre til, at Staten maatte betale noget af Delinkventomkostningerne, som nu udredes af Kommunerne, men det er, som jeg sagde under Finanslovens første Behandling, et rent finansielt-politisk Spørgsmaal, noget, der i en vis Forstand ikke hører ind under Justitsministeriet. Det er et Spørgsmaal om Fordelingen af de offentlige Byrder, som nu en Gang hvile og maa hvile paa Samfundet, om de rettelig bør udredes af Kommunerne eller Staten. Det indbyrdes Beskatningsforhold mellem Kommunerne og Staten er jo ogsaa for Tiden til Overvejelse i en Kommission. Men ogsaa strafferetligt set, sagde det ærede Medlem, havde denne Forandring naturligvis haft sin Betydning, og blandt andet den, at man ikke kunde faa dem, der skulde afsones, ind i Fængslerne, saa at de maatte sidde længe i Varetægtsarrest. Det er fuldstændig rigtigt, der er en Mangel der. I den Tid, jeg har siddet som Minister, har jeg gjort, hvad jeg kunde, for at